

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Orioni. 136.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

πάντοι ἐπαίρεται· ἕτος μάλιστα τῆς
 χαίρει ὁ κολοφών· ὅτι ἔτι ἀλγεί,
 ἔτι ἀδρακεται, ἀλλὰ ἔτι χαίρει τὸ
 σιμάτων αὐξομένω αὐτῶ. οὐδὲ γὰρ
 πάντι τὸ χαίρειν, χαλόν· ἐπεὶ καὶ ὁ λη-
 γῆς χαίρει μετὰ τὴν κλοπὴν, καὶ ὁ ἄρ-
 παξ μετὰ τὴν πλεονεξίαν· καὶ ὁ μοιχὸς
 μετὰ τὸ διορύξαι τὸν τῆ πέλας γάμον,
 καὶ ὁ ἀνδροφόνος μετὰ τὴν σφαγιώ-
 μι τοίνω τῆ το λεγέτω, ὅτι χαίρει, ἀλλ'
 εἰ ὅτι χρῆσιμῶ δεικνύτω, καὶ συγχα-
 ρήσονται· ἐπεὶ τοίνω μόνος ὅτιν ἐλευθε-
 ριότητος, καὶ ἀρχικώτατος· καὶ αὐτῶ
 γὰρ τῶ βασιλείω βασιλικώτερος ὁ τῶ
 παθῶν ἀπὸ πηλαγιδίως, ἀσασίμεθα
 τὴν ἀρετῶν, καὶ τῆς πονηρῶς ἐκείνης
 δουλείας, ἀπαλλάξομεν αὐτῶς, μήτε
 ἀρχῶν, μήτε πλῆτον, μήτε πι τοῦτον
 μακαριστοὶ νομίζοντες, καὶ θεομαχί-
 τον, ἀλλὰ τὸ τῶ παθῶν ἀπὸ πηλαχθῶν
 μόνος.

Ζωσίμου πρεσβυτέρου. ρλδ.

Ἡ πέταυ (ο) πρυφαὶ ἐκ τῶ ἀλλο-
 τριῶν συμφορῶν κακομιθῶν διεγύ-
 ρων, καὶ τῶ χαλῶν τὸ ἀκόλαστον, ἢ
 ταῦτα θρῶν τῶ σπῆθῶ θυσιασθῆναι μὴ
 προσήμι· πολλοὺς γὰρ σκαυδαλίξων
 ἀπελαύνει τῶ προσήμι, μὴ τῶ σπο-
 μῶντας ἰδεῖν ποσάτω κηλῖδα τῶ
 ἐμίσηθῶ θυσιασθῆναι παρεφεδρεύσασιν.

Παύλου. ρλε.

Εἰ πάντα, ὡς φῆς, ἀσφῆ, καὶ εἰ-
 μαριδῶν γίνεται τε καὶ λέγεται, εἰπέ
 πῶς νῦν δι' ἡμῶν αὐτῶν ἀνατρέπει· εἰ
 γὰρ αὐτῶ πάντα ποιεῖ, αὐτῶν εἴη νῦν
 δι' ἡμῶν κηρύττει μὴ εἶναι γέννησι.
 πῶς οὐ αὐτῶ, ἢ φάτε εἶναι, φάσασιν
 μὴ εἶναι, ἢ πιστεύεται παρ' ἡμῶν.

Ὠρείων. ρλε.

Μὴ ἀπλῶς προσήμι πινδὸς ρήσις τῶ
 ἰσθῶν χρῆσιμῶν ἀπὸ τόματος ἀπάραθῆ.
 ἐπαρθεύσας γὰρ ὀφλήσας, καὶ ἀνοίσας

ne mihi illud quisquam cōmemoret, quōd
 gaudeat: verūm an commodē atque utili-
 ter, ostendat, & ego ipsi gratulabor. Quo-
 niam igitur solus ille liberrimus, ac sum-
 mo imperio pr̄ditus est (nam ipsos quo-
 que reges dignitatis amplitudine superat)
 qui à vitiis & turbulentis animi moribus
 immunis est, virtutē amplectamur, atque
 improbam illam seruitutem à nobis depel-
 lamus, animisq; ita constituti simus, vt
 nec Imperium, nec opes & copias, nec
 cuiusmodi quicquā felicitatis nomine pr̄-
 dicandum, magnāque contentione perse-
 quendum existimemus, verūm hoc duntaxat,
 vt vitiis ac turbidis affectibus libe-
 remur.

Zosimo Presbytero. 134.

Aut ex alienis calamitatibus delicias ti-
 bi comparare desine, sopitam iam libidi-
 nem excitans atque accitens: aut hæc fa-
 ciens ad venerandum altare ne accede.
 Multos quippe offendens, ab accessu re-
 moues: vt qui tantam labem ac maculam
 illibati altari assidentem intueri minimē
 sustineant.

Paulo. 135.

Si omnia, vir erudite, fatali quadam, vt
 ais, necessitate fiunt, ac dicuntur, exponas
 velim, qui fiat, vt ipsa seipsa per nos euer-
 tat. Nam si ipsa omnia efficit, eadem nunc
 est, quæ per nos fatum haud esse prædicat.
 Quin ergo ipsi, quem esse dicitis, se mini-
 mē esse dicenti, fidem adhibetis.

Orioni. 136.

Ne dicta quædam sacrarum scriptura-
 rum simpliciter proferens, ore dilaceres
 (Alioqui enim imperitiæ ac stultitiæ no-

mine rifum mouebis. Vnde etiam quidam fugiunt, ansam homini contentionis ac rixae cupido praebere metuentes) verum inuestigatis diligenter argumentis solutiones habebis. Hallucinatur enim interpretationes, argumentis ac materiis destitute.

γέλωτα. διὸ καὶ τινὲς φεύγουσι, λαβὼν φιλομαχοῦν ἀνθρώπων δύναμις δεινότες, ἀλλὰ τὰς ὑποθέσεις ἀκριβῶς ζητήσας, ἕξαι τὰς λύσεις. τυφλῶται, καὶ αἱ ἐπιλυμαὶ τῶν ὑποθέσεων χρεύσασαι.

Apollonio Episcopo. 137.

Ἀπολλωνία ἐπισκόπου. ρλζ.

Ego adulationem timore valentiorē ac molestiorem esse assero. Nam quae vis efficere nequit, officium efficit: ac frequenter eos, quos merus minimē subegit, assentatio in seruitutem addixit. Quocirca nobis faciendum est, vt & aduersus metum, & aduersus blanditias (hoc est aduersus duos seruiles affectus) strenuum animum praestemus: ac veritatem solam colamus.

Ἐγὼ τὸ φόβον τὴν κολακείαν δυνατώτερον καὶ ἀργαλεώτερον εἶναι φημι. ὅσα γὰρ μὴ δύναται ἀνάγκη, δύναται θεραπεία, καὶ τὸς μὴ χειραθέντας ὑπὸ φόβου, κολακεία πολλὰς κατεδύλωσά το. καὶ οὐ καὶ παρὰ φόβον, καὶ παρὰ θαπείαν μὴ ἀνδρίζεσθαι. ἐλάττερον καὶ ἀνελευθερον τὸ πάθος. τὴν δ' ἀλήθειαν μόνον τιμῶν.

Eidem. 138.

Τῷ αὐτῷ. ρλθ.

Probum virum, & Dei amantem, & hominum item amore praeditum esse oportet: vt nec ob virtutis sublimitatem, animūque diuini numinis additū & consecratū homines cōtemnat, nec rursūm propter homines diuinum numen negligat. Quamuis enim charitas erga Deum multo maior sit: tamen si cum charitate ac beneuolentia erga homines connectatur, magis explendescit.

Χρὴ τὸν εὐδόκιμον καὶ φιλόθεον εἶναι καὶ φιλάνθρωπον, ἵνα μήτε διὰ τὸ ὕψος τῆς ἀρετῆς, καὶ τὸ ἀνακείδασθαι τῷ θεῷ τῶν ἀνθρώπων καταφρονοῖν, μήτε διὰ τὸς ἀνθρώπων τὸ θεῷ ἀμελοῖν. ἡ γὰρ ἀγάπη ἡ παρὰ τὸ θεῖον, εἰ καὶ μέγαν ἔσθαι πολλῶν τῶν παρὰ ἀνθρώπων, συμπληρωμένη, λαμπροτέρως γίνεται.

Nilo. 139.

Νείλω. ρλθ.

Tres illi pueri, ac Daniel, curiosam & superuacaneam Chaldeorum disciplinam minimē didicerunt: caue id existimes. Nā qui tantam suae erga Deum pietatis curam gesserunt, vt ne regios quidem cibos perciperent, vnquamne, etiamsi mille ipsis mortes propositae fuissent, ad seruilem doctrinam prouolui sustinuisent? Quod autem haec verba sint, locupletissima testis est sacra Scriptura, his verbis utens: Dedit eis Grammatica & Sapientia. hoc est: Expectatione omni ac spe celerius doctrinam in literis sitam capiebant. Per Gramma-

Οὐ τὴν τοῦ θεοῦ χαλδαίους περὶ ἑρρον παίδευσιν ἔμαθον οἱ παῖδες οἱ τρεῖς καὶ ὁ Δανιήλ. μὴ τὴν τοιομίαν. οἱ γὰρ ποσαὶ τὴν τὴν εἰς τὸ θεῖον εὐσεβείας τὴν ἐμμέλειαν ποιησάμενοι, ὡς μὴ δὲ βραμάτων βασιλικῶν μεταλαβῶν. ποτὲ ἐν λυέχοντο. εἰ καὶ μύριοι ἠπειλήθησαν θάνατον, εἰς ἀνελευθερον παίδευσιν ἐκκυλιόθησαν. ὅπ δὲ ταῦθ' ἔπαις ἔχει μαρτυρῶν ἀξιόχρεως. ἡ γραφή λέγει σαρ δέδωκεν αὐτοῖς ὁ θεὸς σοφίαν καὶ φρόνησιν ἐν πάσῃ γραμματικῇ καὶ σοφίᾳ, καὶ ἵπτι πάσης παρὰ δόχλιας ὀξύτερον καὶ ἐλπίδος ἀνώτερον, ἐδέχοντο. τὴν οὖν γραμμασί